

A JOAN LERMA

Molt Honorable senyor:

La situació per la que travessa, en la Comunitat Valenciana, l'exercici professional del psicòleg en els serveis públics, ha alcançat recentment nivells insostenibles, doncs a les fórmules irregulars de contractació (prestació de serveis, contractes temporals, salaris inferiors al nivell que correspon per titulació, etc.) i a les convocatòries de places com «psicopedagog» —titulació inexistent—, «educador-psicòleg», «professor d'E.G.B.-psicòleg», en les que la psicologia és tractada com una disciplina que acompanya a d'altres professions, qualificant-les, i no és una pràctica professional concorde amb llur titulació, ara hi ha que afegir, des de la publicació del Decret 53/89, de la Generalitat Valenciana, i l'Ordre de 3 de maig de 1989, una clara agressió als coneixements científics propis de la psicologia, al prescindir de la titulació com a requisit per a exercir funcions que són pròpies del psicòleg en ambients educatius i que la referida normativa transforma, prepotentment, en «docents». Fet aquest que ha despertat les lògiques reaccions de tots els sectors de la psicologia, tant professional com acadèmica.

Ja no sorprèn, lamentablement, la falta de diàleg que l'Administració Autònoma demostra enveus els psicòlegs, doncs ens té acostumbrats a prescindir de qualsevol consulta prèvia a la publicació de normatives que ens afecten, com seria preceptiu que succeirà se-

gons la vigent Llei de Col·legis Professionals.

Al referir-me a l'Administració, vull matisar-li el reconeixement que nostra Organització fa del recolzament bridat pels Ens Locals, impulsors, des dels primers ajuntaments democràtics, de la incorporació del psicòleg en el marc dels serveis públics per a l'atenció a persones, grups i institucions, en àrees com educació, serveis socials, salut, etc.

És necessari, en aquest moment històric, que la nostra jove professió compte amb el recolzament del Govern Valencià en el procés ja iniciat de reconeixement social, evitant que des de les mateixes institucions públiques s'efectuen agravis comparatius i s'atempte contra la nostra identitat com a professionals.

Per ampliar-li el contingut d'aquest escrit li adjunte «dossier» il·lustratiu d'una situació que, potser, molt honorable desconeix, però que obliga als

psicòlegs valencians a sostindre batalles jurídiques amb una Administració tancada al diàleg. Tot allò, molt a pesar nostre.

Així mateix, li adjunte escrits de nombrosos psicòlegs col·legiats, que han desitjat expressar-li, igualment, el seu malestar per les agressions que la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència ha realitzat amb la publicació i posterior desenvolupament del referit Decret 53/89 i que tots sol·licitem siga urgentment derogat.

Aprofite l'ocasió per cursar-li invitació i manifestar-li que seria un honor si acceptàs, molt honorable, formar part del Comitè d'Honor del II Congrés Estatal del Col·legi Oficial de Psicòlegs, que ha de celebrar-se a València del 15 al 20 d'abril de 1990, amb la participació d'uns 3.000 psicòlegs de tot l'Estat i l'assistència de col·legues europeus, així com una important representació de la psicologia valenciana. N'estic segur que sabrà valorar la importància social i professional que dit esdeveniment té en la nostra Comunitat Autònoma.

Per últim, desitjaria tindre l'oportunitat de celebrar entrevista amb V. E. per a fixar amb la major claredat els aspectes sobre els que desitgem solucions concretes per part de la Generalitat Valenciana.

Tot esperant les seues respostes, reba V. E. el testimoniatge de la meua major consideració.

JOAN HUERTA
President COP-PV

ARIADNA

Según la antigua leyenda de Grecia, Ariadna dio a Teseo el hilo con cuya ayuda consiguió salir del laberinto, después de haber dado muerte al minotauro.

Esta leyenda nos puede servir para ejemplificar algunas circunstancias que rodean a la profesión de psicólogo en nuestra Comunidad. Así, podemos imaginar que esta profesión se encuentra en una especie de laberinto, formado éste por toda una red de intereses profesionales, intereses políticos, ambiciones personales, diversos tipos de enfrentamientos, implicaciones con otras profesiones, etc., que dificultan en alguna medida un desarrollo de la profesión sana. Podemos imaginar que hay una salida, que se cristaliza en realizar esfuerzos por conseguir un rol profesional sólido, socialmente reconocido, con competencias claras y competitivo. Pero para encontrar la salida, hay que seguir un «hilo» que permita recorrer un lento camino donde se den de lado las diferencias, pretendidamente irresolubles, los intereses partidistas y se pueda confluír en lo esencial y en unos criterios de actuación rigurosos, serios y científicos que permitan realizar un trabajo socialmente reconocido y en sintonía con instituciones y colectivos (Colegio Oficial de Psicólogos, Universidad, APAS, Municipios, Administración, Servicios de Salud, Empresas, etc.). Reflexionemos y salgamos del laberinto.

FRANCISCO CONESA
TOMAS LLOPIS
DIRECTORES